

Orbáncgyógymód a XVI. századból

2012 augusztus 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Manapság az orbánc súlyos, kellemetlen, de megfelelő kezelés mellett nem különösebben veszélyes betegség. Sokan már gyermekkorukban átesnek rajta. Egy, a bőr felületén élő baktérium, a Streptococcus pyogenes okozza, antibiotikummal és b?nyugtatóval kezelik.

Négy-öt száz évvel ezelőtt persze sokkal nagyobb veszedelmet jelentett, nem csoda, hogy régi orvosi feljegyzésekben igen változatos gyógymódokkal találkozhatunk. A kórkép leírása azonban többé-kevésbé pontos szokott lenni, csupán az anyarozs okozta súlyos mérgezéssel, a Szent Antal tüzével keverték össze olykor a hasonló tünetek miatt. E kis keveredés azonban nem befolyásolta a gyógyulást, mivel a javasolt kúrák egyik betegségre sem lehettek különösebb hatással.

„Az orbánc és az Szent Antal tüze, mindönik fölöttébb való égés, ki az testnek fölső részére öntetik ki, de nyilvánvaló és látható dagadása nincsen, és ahol vagyon, azt az részt sem föl nem dagasztja, sem el ki nem téríti, és az b?r alatt való húsbán sem meggyön oda be, de igön elterül, és semmi bizonyos kereksege nincsen. Valamely részben esik, azt er?sen rágja és égeti, az színe ugyan sárga szín? és vörös, kit ha nyomsz elfut és ismét odaj? helyére. Az fájdalma is nem nyilalló, sem fölöttébb forró” – írta az *Ars medica* című, XVI. század vége felé készített orvosi kézirat szerzője, feltehetőleg Lencsés György (1530–1593) szertartásmester.

Többféle kúrát is javasolt a gyógyítására. Némelyik eljárás napjainkban kissé bizarrnak tűnik: „Fejér ebszart törj meg, szitálj meg, keverd össze mézzel és er?s ecettel, azzal kenjed.” Az ecet nagyon gyakori, visszatérő hatóanyaga az orbánra javallott recepteknek, de ismétlődik még a tojás és a timsó is. Az egyik fűzet az *Ars medica* szerint például így készült: „Bolus Armenust [vasoxidot tartalmazó, Lemnosz szigetéről származó agyag], temsót, gálickövet [rézszulfát] törj porrá, önts ecetöt és égetett bort reá, egy kicsiny faolajt is, tikmony fejejét is üss

bele, ezeket öszvehabarjad és f?zd öszve kevésbé. Ennek az sarával kend be” – mármint a beteg b?rfelületet. Bizonyára elég fájdalmas volt ez a kúra.

Hasonló gyögmódot javasol az a XVII. század elején keletkezett orvosi kéziratföredék, amelyet ma az MTA kéziratárában ?riznek: „Borecettel timsót, temjént, Laurea baccát, két tikmonyát, ezeket mind egyben kell csinálni fazékban, jó er?sen kell f?zni, azzal kössed.”

Ezek után semmi meglepetést nem okoz, hogy Miklós presbiter valamikor a XVI. század els? felében egyik könyvének szennylapjára nagyon hasonló orbáncra való receptet jegyzett föl. A könyv a lengyelországi Bloniában született, XV. században élt poznani pap, Nicolaus de Blony Tractatus sacerdotialis cím? m?ve, amelyet számtalan kiadásban jelentettek meg az ezernégy–ezeröttszáz évesekben, s?t néhány igen szép kéziratós másolata is fennmaradt a papok számára íródott, a szentségek kiszolgáltatási módját részletez? munkának. Nicolaus de Blony, vagy ahogyan honfitársai nevezik, Mikolaja z Blonia m?veit, a Tractatust, valamint szentbeszédeit leggyakrabban Strassburgban nyomtatták ki híres-neves és kevésbé ismert ?snyomdászok. Kés?bb aztán megjelent Zaragozában, Burgosban és Európa számtalan egyéb városában is a Tractatus, hiszen jól használható könyv volt. Példányunkat az ifjabb Martin Flach nyomtatta Strassburgban 1503-ban. Néhány elmosódott tollfirkán, a tulajdonos nevében és az orbáncrecepten kívül egyéb bejegyzés nincs a könyvben, amely egy – vélhet?leg gyöngyösi – t?zvész alkalmával kissé megrongálódott. Pontos évszám tehát nem áll rendelkezésre arra vonatkozóan, mikor készülhetett a feljegyzés, de némi eligazítást szerencsére nyújt az írásképm és a helyesírás. Mindezek alapján úgy t?nik, a Tractatus sacerdotialis e példányában található felsorolás közel egykorú lehet a fent idézett receptekkel, és bizonyára ez lehet a hasonlóság oka is. Valószínűleg az ezeröttszáz éves Magyarországon igen sok orvos javasolhatott az alábbiakhoz hasonló f?zetet: „Orbanchrol.

Eggy ferton [a ferton súlymérték, a XVI. század közepén a budai ferton 7,63 dkg] görögh feyt [valószínűleg görög?], eggy ferton gelyt [gelét = ólom-oxid], tymso [timsó], keth nehezék [nehezék = súlymérték; a budai nehezék a XVI. század közepén 3,82 dkg], fel fonth fa olaja [olívaolaj], temyen [tömjén], negyh nehezék eczeth es eczetbor, negyh tykmon zeky [tikmonyszéke a tyúktojás csírája].” Néhány sorral lejjebb még egy hatóanyag szerepel: „veres hagyma”.

Sajnos nem derül ki a felsorolásból, milyen eljárással kell elegyíteni a recept összetev?it, de tulajdonképpen ez már nem is olyan fontos. Valószínűleg nem volt fájdalommentes a fenti kúra sem, de talán kevesebb szenvedést okozott, mint az egyik népi hiedelem, amely úgy tartotta, hogy „t?zre t?z kell”, ezért vassal és kovával szikrát hánytak a beteg b?rfelületre. Hasonló logikája volt a korai homeopátiás kezeléseknél is: Argenti Döme a XIX. század végén belladonnát, vagyis nadragulyát javasolt az orbáncos újszülötteknek adni, nyilván abból a megfontolásból következ?en, hogy a nadragulya okozta mérgezés tünetei hasonlóak az orbáncéihoz. Érdekes, hogy a szerz? szerint az eredmény „a legtöbb esetben megfelelend a várakozásnak”.

Inkább ne próbáljuk ki se a szikrahányást, se a nadragulyát, se Miklós presbiter négyszázötven esztend?s javaslatát, hanem maradjunk az antibiotikumoknál.

Fáy Zoltán, mno.hu

Ajánló